

ANA RAHMİDİR DÜNYA

Araştırmacı fotoğrafçı Cemal GÜLAS'ın Artvin Maçahel'de
bir akşamüzeri

rastladığı yaşlı bir kadının mısır tarlasını kazdırmak için şehirdeki çocuklarına göndermek üzere yazdırdığı bir mektup gezginin hayata bakışında yepyeni bir sayfa açmış. Mektubun bir kopyasını tarlasını kazması karşılığı istemiş. Bir hafta boyunca kadının tarlasını kazmış. İş bittiğinde ellerinin acısı bir ay sürmüştü. Ancak bu ona yıllar sonra bile hayatında yaptığı tek hayırlı işin o tarlayı kazmak olduğu gibi gelirmiş. Mektup daha sonra kadının çocuklarından başka bir milyondan fazla insana ulaştı, ulaşmaya devam ediyor. Taşdığı anlam ve evrensel nasihatı sayesinde bir banka Almanya'daki işçilerimize gönderilmek üzere mektubu takvim yaptırdı.

Mektup şöyle idi:

Canımın direği,

Bakma bu günkü dağların ak karına, gün gelip güneş daha sıcak doğacak ve eriyecek buzlar. Delecek toprağı otlar, sürgün verecek yine kuru görünen ağaç dalları. Uyanan toprağın yüzünü tırmalayacak umut kazmaları.

Yurt dediğin nedir oğul? Doğduğun yer mi? doydüğün yer mi? Bir yere yurt diyebilmen için önce doğmalı sonra doymalısın elbette.

İstekleri bitmeyene iki cihanda da huzur yoktur. Böyle bilirim. Asıl olan çok çalışıp, az istemektir bu topraklarda. Her sene bir çift mısırdır hasatta umudum, odur bağlayan beni hayata ve buraya. Önce ekerim tohumları kara toprağa, sonra beklerim ki dönüşsünler ak koçanlara.

Böyle geçti yüzyılım bu topraklarda. Ne kötüden iz gördüm, ne de namertten söz duydum; şükrettim ama beklemedim ki Tanrı göndersin. Bildim ki eğer vermezsem bu sarı tohumu kara toprağa ne umudum kalacak, ne de toprakla bir bağ aramda. "Dağın arkası dağ olur" derler. Doğrudur. Lakin bakarsan,

**beklemeyi bilersen dağın arkası bağ da olur. Onun için ne sabrımı ne umudumu
yitirdim yalan dünyada.**

**Ana rahmi gibidir dünya insana, ana rahminde göbek bađdır hayat
bağımız, dünyada ise umutlarımız. Umudunu yitiren, hayat bağını da yitirir oğul.**

Ben bunu bilir, bunu söylerim.